

VÄLJAKUTSE GOLFILE

Joel Juhi tagasiivaade väljakutsele

Tekst: I Fotod: Rasmus Kooskora

Eesti golfimaastikul on praegu paljude heade golfarite kõrval üks kuumemaid nimesid Joel Juht ja seda eelkõige tänu 5 kuud kestnud golfväljakutsele – seikleja ja harrastussportlasena tuntud Joel otsustas pärast kõrbemaratonit Marathon Des Sables edukat läbimist hakata tegema golfitreenni. Eesmärgiks võttis Joel HCP langetamise 18,5 peale, et saaks õiguse Eesti löögimängu meistrivõistlustele mängima minna. Selle ta saavutaski ja ta oli esimene, kes ennast võistlustele registreeris.

Muuseas, Eesti meistrivõistluste avapäevaks oli ta langetanud HCP 14,7 peale ja oli täiesti kindel, et tal läheb võistlustel hästi. „Nädal enne võistlust tegin Valgerannas treeningringe, kus kõige parem ring oli 82 ja kõige halvem oli 86 lööki, ning ma olin suhteliselt enesekindel, et läheb hästi,“ rääkis Joel. Tegelikult aga golfis nii roosiline pole. Nüüdseks on Joel veendunud, et päriselt ei saa golfimäng kunagi lõpuni selgeks. „Golf on mäng, mis oleks

nagu Tallinna linna ehitamine – see ei saa kunagi valmis! Võid ühel päeval mängida supermängu ja võita, aga teisel hetkel võid ühe vale liigutusega niimoodi karistatud saada, et kogu tulemus on untsus,“ arwab ta. Kuidas vaatab Joel enesele esitatud väljakutsele tagasi? Nautis ta protsessi või keskendus tulemusele? Millega ta rahule jäi ja mis kriibib siiani hinge? Nendele ja paljudele teiste küsimustele palusimegi tal vastata.



„ Golf on mäng, mis oleks nagu Tallinna linna ehitamine – see ei saa kunagi valmis!

Joel, milline on Teie tagasiivaade? Mida Te õppisite?

Arvan, et kõige rohkem õppisin just enesedistsipliini juurde. Mina, kes ma olen selline paras rahmeldaja, ei püsi paigal. Et võtta vahepeal ikkagi aega keskendumiseks. Arvan, et see keskendumise pool paranes ja tuletas meelde, et sellele tuleks vahepeal ka tähelepanu pöörata.

Mis oli ettevalmistava perioodi kõige raskem osa?

Arvan, et kõige raskem osa oli HCP nii kiiresti langetamine. Langetasin HCP-d nii kiiresti, et ma ei saanud tunda lihtsalt mängurõõmu. Mängisin ja olin justnagu rõõmus, aga teistpidi jällegi ei saa öelda, et rõõmus olin, sest ma mängisin selleks, et HCP-d alla saada, mitte selleks, et minna mängima ja nautida ilma. Kui ma nüüd lähen mängima, siis lähen mängima lihtsalt selleks, et seda mängu lihtsalt naudidagi. Ma ei mõtle HCP peale ja võib-olla pärast Eesti Meistrivõistlusteid ma olen selline olnud – ükskõik kas siis ilma või millegi muu tõttu on olnud halbade mängude periood. Ei ole midagi väga head välja tulnud.

Võistlusel siiski nii hästi ei läinud ...

Selles mõttes, et see, mida olin endale lubanud, ja see, miks ma üldse sinna Eesti Meistrivõistlustele läksin – selle ma ju tegin ära. Aga kui rääkida minu mängust, siis ma ei mänginud nendel päevadel mitte kuidagimoodi seda mängu, mida ma tegelikult oleksin pidanud mängima.

Miks?

Arvan, et see oli väga paljus tingitud ehk ilmastikust, aga kindlasti ka vähesest võistluskogemusest golfis. Arvan, et see võis olla põhjus. Aga võib-olla ka see, et ma lihtsalt ei ole nii hea mängija. Kõik võib olla!

Seega on võistlemine siiski pingeline?

Selles mõttes, et kui juba võtta vastu otsus minna võistlustele, siis tuleb kindlasti arvestada sellega, et selleks, et minna suurtele võistlustele, tuleks ikkagi päris palju mängimas käia. Just mängu ja võistlusmomenti harjutamas. Mina seda väga palju teha ei saanud. Olin lihtsalt platsi peal ja mängisin kogu aeg eesmärgiga oma HCP-d langetada. Ja tegelikult ma suve jooksul mängisingi enamik radasid 18 auku. Neid üheksasi ringe ei tulnud. Mõni mängib oma händikäpi 9 auguga alla, aga see ei ole ju see mäng.

Kas Te teeksite seda uuesti?

Ma miskipärast usun küll, et järgmisel aastal lähen ma sinna tagasi. Aga eks seda ole näha. ⚡



„ Arvan, et kõige rohkem õppisin just enesedistsipliini juurde.